

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK

XXXV

VÍDEŇ, PROSINEC 1988

ČÍSLO : 12



Ve Starém Zákoně věřící očekávali Vykupitele, Mesiáše. Mnoho o něm proroci předpovídali, ale všeobecně převládla představa o něm jako o vítězném vladaři, který vysvobodí svůj lid od nadvlády nepřátel : v době Kristově měli všichni na mysli Římany, kteří ovládali celý tehdy známý svět včetně Palestiny.

Prorok napsal, že se Mesiáš narodí v Betlémě z rodu Davidova. Kdo však tu-

šil, za jakých okolností? Stáj nebo jeskyně, která sloužila za útulek pro pastýře a stádo, nepřipadala v úvahu jako místo k narození Mesiáše. A přesto bylo takové místo vyvoleno Prozřetelností Boží za rodiště Vykupitele. Z jakých důvodů?

Pán Ježíš prohlásil : "Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem". Máme se tedy všichni od něho učit pokoře. Pokora je pro nás vyjádřením opravdové skutečnosti : "Beze mne nemůžete nic", řekl Pán učedníkům.

Můžeme ovšem a máme používat darů, které jsme obdrželi nebo získali cvičením vrozených schopností, ale sami dobře víme, že stačí jen prasklá žilka nebo poškození nervu, či něco podobného, aby se z nás stali ubožáci.

Pokorně tedy máme se svatým Pavlem vyznat : "Milostí Boží jsem, co jsem".

Když tedy v těchto vánočních dnech budeme myslet a oslavovat narození Kristovo, neopomenu si připomenout, čemu nás učí jesličky, do kterých byl Pán Ježíš položen po svém narození, o čem mluví prosté plénky, do kterých byl narozený Mesiáš ovinut. Opravdová pokora nás naučí většímu přátelství k druhým, obětavosti a lásce.

O vánocích oslavujeme úžasné tajemství : Boží Syn se stal účastným naší přirozenosti - stal se člověkem - , abychom my měli účast na jeho Božské přirozenosti. K pochopení tohoto tajemství nestačí ani vyšší matematika, avšak pokorné srdce vycítí mnohé z této blahé zvěsti četbou Písma svatého a z učení Kristovy Církve.

Lidský rozum zůstává stát v úžasu, když slyší andělskou zvěst : "Zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všecken lid : Dnes se vám narodil v městě Davidově Spasitel".

Nechovejme se však překvapeně nebo nevěřivě, jako bychom nevěděli, že celý vesmír, hmota a tvorstvo představuje a ukazuje na nekonečnou moudrost Stvořitele, kterou nám věda odkrývá : "Nebesa vypravují slávu Boží, a dílo rukou Jeho zvěstuje obloha".

Po celý advent jsme se připravovali na příchod Spasitele; přijměme Ho s pokorou, láskou a vděčností.

S v a t á _ _ n o c _ _

A kouzlo té noci dávné téměř dva tisíce let si podmaňuje lidstvo, celý křesťanský svět. Teplem svým rozehřívá i srdce ledová, láskou svou obměkčuje srdce tvrdá Duší zní ozvěna andělské písně : "G l o r i a i n e x c e l s i s D e o !" Světem jde tajemná bytost a táhne všechny k malým jesličkám. Snad není nikoho, kdo by jí odolal. Jedni tam zpěchají s upřímnou vroucností, druzí tam jdou aspoň ze zvědavosti..... Jedni skloněni vítají Jezulátko - druzí stoje prohlížejí jesličky. Ale všem rozehřívá sesrdce a vzpomínají, jaké štěstí jimi prochvívalo v dětství, zaslechli-li jen : "Vánoce, jesličky!"

"Máme papeže kard. Karla Wojtylu"

16. října t.r. je tomu 10 let co se tato zpráva rozletěla do světa. Když ji kardinál Felici oznámil z balkonu, nastalo na chvíli hrobové ticho. Teprve po několika okamžicích když dvěstě tisící dav zaražený cizím jménem, pochopil, že je to Polák - ta zpráva se šířila jako blesk - se lidí zmocnilo vzrušení a začala se šířit vl na radosti.

Ano, byla to ohromující zpráva. Po 455 letech byl zvolen papežem muž neitalského původu. Papež z komunistické země. Papež z Církve umlčené. První papež Slovan. Nový papež se tohoto problému dotkl hned ve svém prvním projevu: "Hle, kardinálové zvolili nového římského biskupa. Povolali ho z daleké země, daleké, ale přesto blízké společenstvím ve víře a křesťanské tradici". Lidí se zmocnilo ohromné nadšení, když tento "cizí" papež je oslovil italsky.

Dnes po deseti letech jsme si už zvykli nejenom na polského papeže, ale i na jeho způsob pontifikátu. Už i předcházející papežové navštívili různé země, tento nynější však vejde do dějin jako cestující papež. Souvisí to s tím, že Karel Wojtyla chce být opravdovým pastýřem, nejenom správcem určitého úřadu. Už jako krakovský arcibiskup byl znám jako neúnavný kazatel, zastánce dělníků a mluvčí těch kdo sami neměli hlas. Jeho starostí jsou konkrétní lidé. Chce se s nimi setkávat a dodávat jim odvahy a naděje k životu hlásáním radostné zvěsti Kristovy.

Pro nás a pro národy pod komunistickou vládou má papež Jan-Pavel

zcela mimořádný význam. Jemu není třeba příliš vysvětlovat situaci Církve, která je pod tvrdou kontrolou státu. On zná naše bolesti. Má své zkušenosti.

Byl to on, kdo se svými lidmi sváděl zdoluhavý zápas o stavbu nového kostela ve městě Nowa Huta. Několikrát bylo dáno povolení ke stavbě, pak zase odvoláno nebo různými byrokratickými průtahy oddalováno, takže věřící ztratili trpělivost a došlo ke srážkám s policií. Arcibiskup Wojtyla se lidí nechročeně zastal. On sám posvětil základní kámen. Nowa Huta mělo být první socialistické město, město bez Boha a zatím právě ve čtvrti nazvané po Leninovi stojí dnes mohutný kostel Panny Marie, královny Polska.

Papež Jan Pavel je dobře zpraven o poměrech církve u nás a její osud mu leží na srdci. Je přítelem kard. Tomáška. Vroucím přáním obou je, aby Sv. otec mohl přijet taky do Prahy.

Co jiného můžeme učinit k výročí papeže Jana Pavla II. než mu popřát dobré zdraví a ještě dlouhá léta v jeho úřadě. Brzo po jeho zvolení napsal jeden náš krajan slova, která se hodí i po deseti letech:

"Vyslovujeme ti svou vděčnost za to, žeš vzal na svá bedra tak nesmírnou úlohu a chceme tě nazývat svým otcem, učitelem a bratrem. Posiluj nás ve víře, protože kníže tohoto světa nám neustává strojit úklady. Tobě, Petrovi, byla dána moc zachovat nedotknutelné dědictví víry"

JP

Papeže nám Jana-Pavla, Bože, chraň a zachovej!



Z ráže kvítek vykvet' nám,
Radujme se!

Milostiplně a radostné vánoce
a spokojený, šťastný nový rok
Vám všem přeji

Čs. lidové sdružení
redakce Věstníku
Jednota sv. Metoděje
duchovní správa
Orel Vídeň



Účinek této noviny, která již skoro 2 tisíce zaznívá z betlémské krajiny, oslavíme v nastávající době vánoční.

Jaká to novina: "Nebojte se. Hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid: Dnes se vám narodil v městě Davidově Spasitel, to jest Kristus Pán. A toto bude vám znamením: Naleznete dětátko ovínuté plenkami a položené v jeslích."

Tato novina neměla naplnit radostí jen všechna pokolení israelská, která čekala na příchod Mesiáše, ale měla platit též pro celý svět, pro všechny lid. Spasitel měl přinést duchovní osvobození a vykoupení nejen pro syny Israele, nýbrž také pro všechny lidské tvory.

To mohli i pastýři chápat, když našli hledané Dětátko, ale snad jim ani na mysl nepřišlo, že toto dětátko je zároveň Synem Božím.

I my, kteří jsme od malička vzhlíželi k Jezulátku jako k Božskému Dítěti, které přišlo lidstvo vykoupit a spasit, nemůžeme se ubránit úžasu, údivu a vděčné radosti, když o vánocích slyšíme hlas sv. Pavla: "Ukázala se dobrota Boha, našeho Spasitele, a jeho láska k lidem, a přinesla nám spásu."

Jaká to úžasná novina: Bůh se vtělil, Syn Boží se stal člověkem. Neměli bychom snad ani odvahy uvěřit takové zprávě, kdyby pouhý pohled na svět nás nepřesvědčoval, že "Nebesa vypravují slávu Boží a dílo jeho rukou zvěstuje obloha."

Nemůžeme nevěřit, že naše země jako obrovská koule se řítí vesmírem podél určené dráhy kolem slunce, a přitom se otáčí, ne jako koulejícím míč na zemi, nýbrž stále kolem osy /jinak by na zemi počasí změnilo se v katastrofální chaos/. S tou zemskou koulí letí vesmírem i tekuté moře a řeky, ba i vzdušný obal, bez kterého by život na zemi zanikl. To vše je tak úžasné a nepochopitelné, ale v plánu Boží Prozřetelnosti mají tyto skutečnosti nám pomáhat pokorně a vděčně přijmout daleko záhadnější skutečnosti ve světě duchovém.

Proto nám už neznají cize ani slova andělova k Panně Marii: "Hle, počneš ve svém lůně a porodíš syna, a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude Synem Nejvyššího... a jeho království bude bez konce..... Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také to Svaté, co se z tebe narodí, bude Syn Boží..."

Těm, kteří neznají nebo nepřijímají Kristovo učení, musí tato slova znít neuvěřitelně a neskutečně, ale pro nás křesťany, kteří darem víry, naděje a lásky máme vhléd do nevyzpytatelných tajemství Božích, zní tato slova jako nebeská hudba Boží lásky k člověku.

Proto naše slavení vánoc nemá být pouhým melancholickým sněním, v němž rozhodující roli hrají vánoční strom, pozlátka, vánočka, kapr a dárky. Vánoce, to jsou narozeniny našeho Pána Ježíše Krista, Syna Božího.



"Ano, ale jen když smím každou sobotu odpoledne na fotbal!"



"Co děláte ve volném čase?"



"Vyhodil jsi na noc kocoura ven?"



"Čenovku nechejte, je to dárek."



"Proč nepoděkujete?"
"Proč? Za pět rappů?"

"Chcete být živ do osmdesáti? Při tom nepijete, nehrajete nekouříte? Proč vlastně chcete být tak dlouho živ?"

JOSEFU HRABÁNKOVÍ

přejeme k jeho PĚTAOSMDESÁTINÁM, které oslaví 6. prosince 1988, hodně zdraví do dalších let.

JEDNOTA SV. METODĚJE

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ
SDRUŽENÍ V RAKOUSKU



4 ROZHOVOR S KARDINÁLEM TOMÁŠKEM

Cs. arcibiskup, kardinál a primas František TOMÁŠEK vypadá na svůj věk velmi duševně svěží. Našli jsme ho v jeho paláci, byl sám. Omluvil se, že se musíme sami obsloužit, jeho tajemník si vzal dva dny volna. Nedávno dostal pan kardinál tři řeholní sestry, což je pro něho velká pomoc. Nejmladší z tří biskupů ve vlasti má 75 let. - Pan kardinál rád vyhověl naší žádosti o rozhovor a poděkoval, že se zajímáme o církev v ČSSR i o něho.

OTČE KARDINÁLE, MOHL BYSTE NÁM NĚCO ŘÍCI O SVĚM DĚTSTVÍ?

Pocházím z početné rodiny. Maminka mi říkala, že se po mém narození modlila: "Pane Ježíši, chceš-li si vzít tohoto syna jako svého kněze, ráda ti ho daruji. Jen prosím, dej mu sílu, aby ti zůstal věrný." - Tato slova na mne mocně zapůsobila. Konečně jsem sám pocítil touhu, stát se Kristovým knězem a sloužit Pánu Ježíši. Teď, jako stařec, dobře chápu, jaká je úloha matky ve výchově dítěte. A to také stále zdůrazňuji věřícím.

PROŽIL JSTE ZREJME OBE SVĚTOVÉ VÁLKY?

V I. svět. válce jsem byl mladý, v druhé již dospělý a zralý. Nikdy se mě však nezmocnila nenávist nebo touha zabíjet. Mé srdce bylo smutné, když jsem viděl, co dokáže člověk ze sebe udělat a co dokáže dělat s druhými. Tyto zkušenosti měly jistě vliv na tvorbu mé osobnosti. Mohu říci, že jsem se naučil trpět a nebát se utrpení. Báť jsem se jen toho, abych druhým nezpůsobil bolest.

JAK JSTE SE STAL BISKUPEM?

To je povídání samo o sobě. Po 2. světové válce jsem byl ve vězení. Tři roky nucených prací. Tehdy mě tajně vysvětili na biskupa. Čekal jsem dlouho, než mě uznaly biskupem i naše úřady. Dočkal jsem se - proti vši naději. Cítil jsem každý den, jak je pro každého z nás nutná víra v Ježíše Krista, osobní, pro každého člověka i každou společnost.

Je těžké být pronásledovaný, nepochopený, odsouzený jen proto, že jsi věřící a nesouhlasíš s tím, co se oficiálně tvrdí. Ale ještě hůře je člověku, který pro strach zapře své předsvědčení a svou víru. Jednou z mých velkých bolestí je to, že mnoho křesťanů přestalo svědčit o tom, co jsou a čím jsou. Nikoho neodsouzuji, ale vím, že se mnozí odsoudili sami. Není důležité, kde a v jakých podmínkách žijeme. My, křesťané, musíme být prostě stále světlí, žít v pravdě i v lásce. Mně osobně nabízel, aby u nás vznikla česko-slovenská národní církev, ale já jsem na to nemohl přistoupit, protože jsme římsko-katolická církev. Proto mnoho trpím a trpí i věřící a kněží. Existuje u nás vrstva kněží, kteří se snaží snadněji sloužit víře i národu. Uskutečňuje se i druhá církevní hierarchie - snad podzemní církev? p. red.)

Vážení čtenáři! K tomuto číslu "Věstníku" přikládáme složenku s prosbou o dobrovolný dar na tiskový fond našeho listu, který stále ještě existuje jen z Vašich příspěvků a neplacené práce našich pracovníků - Nedostáváme žádnou subvenci. Srdečné díky za dosavadní podporu!

Tím vzniká mnoho napětí. Sám jsem nemocný se srdcem, mám už léta stimulátor a беру mnoho léků. Ale to nevadí. Víím, že zůstávám věrný Bohu a chci mu zůstat věrný až do hrobu.

REKL BYSTE NÁM NĚCO O SITUACI MEZI VĚŘÍCÍMI, MLÁDEŽÍ, BISKUPY, KNĚŽÍMI?

Mohl bych povídat mnoho, ale myslím, že by to nebylo moc užitečné - ani Vám, ani mně. Situace u nás je na jedné straně velice obtížná, na druhé plná naděje. Máme jen tři biskupy, nejmladší 75 let, dlouhá léta už nebyl biskup vysvěcen. Kněží jsou pod dohledem, katolický tisk je prakticky znemožněn. Existují jen 2 semináře pod státním dohledem, ostatní jsou zrušené. Státní úředníci rozhodují, kolik kandidátů smí vstoupit do semináře a kdo nesmí. I já vše, co napíši, musím napřed odevzdat ke kontrole a po odsouhlasení smím uveřejnit. Jsou kněží, mající na starosti 10 farností. Prosil jsem státním moc o povolení, vysvětit nové biskupy a možnost přijmout více seminaristů. V Praze jeden pomocný biskup žije, ale pomáhat mi nesmí.

OBRACÍ SE TO V POSLEDNÍ DOBĚ K LEPSÍMU?

Ano - ale to je stále málo.

REKL JSTE, ŽE JSOU DŮVODY K NADEJÍ.

Nedávno jsem mluvil se státním úředníkem, který je odpovědný za vztahy Církve a státu. Přiznal s úžasem: "Jak se dá vysvětlit, že čím víc pracujeme proti náboženství, tím víc mladých hledá Boha?" - To je velké znamení naděje. Skutečně se u nás lidé duchovně probouzejí. Mladí i starší, studovaní i méně studovaní - hledají Boha. Tomu vždy tak nebylo. Kostely ve větších městech jsou plné (na venkově ovšem ne, pozn. r.) Hlavně na Slovensku je krásně modlit se a zpívat v plném kostele.

JAKÝ JE VÁS NÁZOR NA MEDJUGORJE?

Sleduji zprávy s velkým zájmem. Myslím, že i naše duchovní jaro je zásluha Mariina. Modlitba, půst, víra a obrácení, to jsou výzvy, které mohou pocházet jen od Boha. Setkal jsem se s mnohými, kdo putovali do Medjugorje. Jsou plni naděje v vůli, svědčit o své víře. Znáám mnohá společenství, která se začala modlit a postit a říkali mi, že začali v Medjugorje. Národ hladověl a žíznil po Božím slově. Jestliže lidé Bohu brání, najde si jinou cestu, jak se k lidem dostat. Jsem Bohu hluboce vděčný za Medjugorje. Dobře se to napojuje na 70. té výročí fatimských zjevení a s Mariánským rokem. Prostě: O Medjugorje slyším hodně, ale chtěl bych slyšet ještě víc. Sám bych tam rád putoval a nabral novou naději. Přáli by si to jistě i mnozí věřící u nás.

JSTE PO SVÝCH TVRDÝCH ŽIVOTNÍCH ZKUŠENOSTECH PRESVĚDCEN, ŽE JE MÍR MOŽNÝ?

Jistě. Mír možný je, stále o tom mluvím. Jen upozorňuji, že na první místo se nemůže klást mír politický, nýbrž mír, který vnáší Bůh do srdce každého člověka, který Boha hledá a chce žít podle jeho vůle. To je možné vždy a všude.

DEKUJEME ZA OBSAŽNÝ ROZHOVOR.

CHTEL BYSTE NĚCO VZKÁZAT NASÍM JUGOSLÁVSKÝM ČTENÁŘŮM?

Velmi rád. Především - děkuji Bohu, že jsem se naučil zlatému pravidlu Království Božího. Skládá se ze tří slov: modlit se, pracovat a trpět pro Království Boží.

Chci to trochu objasnit. Je třeba se modlit za Království Boží. Prikázal nám to Pán Ježíš. Pokaždé, když se modlíme Ježíšovu modlitbu Otčenáš, modlíme se za Království Boží. Také je třeba pro Království Boží pracovat. To je mnohem víc. Mohu říkat krásná slova, ale víra beze skutků je mrtvá a modlitba zůstane bez skutečných plodů. Pracovat a svědčit je mnohem víc než se jen modlit.

Ale nejvíce ze všeho je trpět pro Království Boží. V utrpení se člověk sám zkouší a osvědčuje i v malých a jednoduchých věcech. Jsem Bohu vděčný, že můžeme u nás podle tohoto zlatého pravidla žít. Víím, že i naše nebeská Matka Maria se naučila být Matkou skrze utrpení a že nebyla ušetřena - stejně jako nebyl ušetřen utrpení její Syn. Víím, že utrpení čeká i na mne jako i na všechny věřící. Proto bych rád vzkázal vašim čtenářům: **MODLETE SE A PRACUJTE**, a pokud bude třeba - i **TRPTE** pro Království Boží! Bůh vám nezůstane nic dlužen. A ještě bych dodal: **A NIKDY NEZAPOMENTE NA ÚSMEV**.

Nakonec sebe, své věřící i naši církev svěřuji do vašich modliteb. Bůh vám řekne!

ROZHOVOR s jugoslávským časopisem SVETA BAŠTINA z ledna 1988

Č e s k é B o h o s l u ž b y v e V á n o č n í
d o b ě v č e s k é m k o s t e l e
n a R e n n w e g u 63 :



24. prosince 1988 - s o b o t a - Š t ě d r ý v e č e r -
P ů l n o č n í m š e s v a t á
v e 2 2 h o d i n .



Zpívá chrámový sbor Jednoty sv. Metoděje od J. Jakuba Ryby " Hej, Mistře !" za řízení br. J. Čecha.

25. prosince 1988 - n e d ě l e - B o ž í h o d
v á n o č n í - N a r o z e n í P á n ě :
v 10 h o d . slavná mše svatá. Zpívají děti a absolventi škol "Komenský" s Božím lidem k o l e d o v o u m š í s v a t o u
za řízení br. J. Čecha.



26. prosince 1988 - p o n ě l í - S v a t é h o Š t ě p á n a
Bohřoslužby v 10 h o d . jako každou neděli a svátek.

31. prosince 1988 - s o b o t a - v 18 h o d i n m š e s v .
s promluvou na ukončení občanského roku 1988 a T E D E U M .

1. ledna 1989 - n e d ě l e - N o v ý r o k 1 9 8 9
V 10 h o d . mše svatá s českým kázáním.
Zpíváme lidové koledy.

6. ledna 1989 - p á t e k - Z j e v e n í P á n ě
nebo-li svátek svatých Tří králů.

V 10 h o d . slavná mše svatá. Chrámový sbor J S M zpívá od Jana Jakuba Ryby " H e j , m i s t ě r e " .

U p o z o r n ě n í : Prosíme absolventy českých škol "Komenského" aby přišli zpívat české koledy dne 25.12.1988 v 10 h o d . do českého kostela na Rennwegu 63.



Za br. KARLEM RYBCU.

Neočekávaně nás překvapila smutná zpráva o umrtí br. starosty Orla z II. okresu. Karel Ryba byl orlem a katolíkem, tělem i duší, byl orlem bojovným, dle vzoru K.D. Lutinova. Karel byl aktivním orlem, byl v orelské hudbě, hrával divadla, navštěvoval orelskou školu i esperanskou, jejíž perfektně ovládal. Velmi často vsoomínal, na zašlou slávu Vídeňského Orla který dovršil stav členstva na 1760 Orlů.

S velkým nadšením založil Orla v. II. okr. s jakým elánem se postaral o orelské kroje. Často vsoomínal na orelský slet v Praze 1929 kterého se účastnil, při kterém byl i prezident T.G. Masaryk.

Z Vídně jel pravidelně každým rokem se svojí orelskou krojovanou skupinou do Ellwangen v záp. Německu na oslavy Sv. Metoděje kde Sv. Metoděj byl vězněn.

Karel často pracoval v expedici našeho " Věstníku"

Za tvou práci, a obětavost co jsi pro katolictví a Orla vykonal Bůh ti oplatí na věčnosti. J.

MUŽSKÁ LÁSKA

Zpozorovala jsem, že naše manželství šedne. Den ze dne se mě zmocňovala větší úzkost. Muž se se mnou loučil jen letmým polibkem, četl noviny, když jsem mu vyprávěla své sny nebo obtíže se sousedkou. Hořce jsem prohlížela fotografie z prvních let. Rozesmátý mě objímá na břehu moře - a k tomu se vynořovaly vzpomínky na horké chvíle vášně. Dnes? Proč uhaslo jiskření jeho očí? Proč? Jsem snad jiná? Nebo se změnil on sám?

Ovšem, o děti se staral. Každou neděli nás naložil do auta a hurá do hor! Honzíkovi vysvětloval, jak žijí zvířátka, Bertičce jak rostou květiny. Ode mne žádal jen jídlo, ubrousek, příbory. Nikdy mě nekáral - musím

přiznat - ale ani nepochválil. Ty tam byly časy, kdy mě objímal i za spálené buchty či přesolenou polévku. Teď jedl i nejlepší jídla lhostejně a koukal do novin. Tu a tam prohodil poznámku o politicích, jejichž neprirozeně se smějící obličej jsem vídávala na obrazovce. Večer se zavřel do pracovny. Psal knížku o dětské podvýtce v bohatých zemích. Stala jsem se součástí jeho domácnosti - jakýmsi smetákem či podobným instrumentem.

Číhávě jsem pozorovala, kdy se objeví v jeho očích jiskra obdivu, kdy si všimne mé existence jako něčeho právě tak zázračného, jako existence petrklíčů nebo smky. Ale díval se stále vážně a samozřejmě. Někdy jsem měla pokušení odejít. Na týden, řekněme. Ale jsem zbabělec - a mimoto ho miluji. Co kdyby si pak našel jiný smeták a starý už nechtěl?

To mě přivedlo na myšlenku, je-li mi věrný. Bylo to absurdní. Ať jsem napínala svou představivost sebe více, vždycky se mi tato myšlenka vysmála. Na to byl příliš solidní.

Konečně kniha vyšla. Nakladatel, který prý už měl hromadu objednávek, pořádal recepci. Muž mi dal obálku s nemalou částkou, jestli chci, ať prý si koupím hezké šaty. Hezké, řekl! Koupila jsem si přepychové v modelovém domě. Obdivovala jsem se v nich sama sobě, i když nejsem ani domýšlivá, ani parádivá. Muž si jich sotva všimnul, uložil pečlivě děti a dal studentce, která je hlídala, přesné rozkazy. Vsedli jsme do auta.

Nakladatel nás uvítal v secesní, dobře udržované vile uprostřed velkého parku. Bylo tam kouzelné. Začaly mi jiskřit oči. Lidé byli milí.

Když muž hovořil před velmi hezky oblečeným a nenuceným obecnstvem o své knize, byla jsem na něho skoro hrdá. Všichni tleskali a gratulovali. "Ale moje drahá, je to tak těžce srozumitelné. Tihle učenci," řekla šedovlasá dáma s ohromným podbradkem vráscitě, hubené ženě s nekonečným množstvím náhrdelníků. "Snobové," myslila jsem si; má hrdost klesla a otočila jsem se ke dveřím na verandu. Náhle jsem zaslechla své jméno. Křestní. Pospíchala ke mně usmívající se žena se smutnými očima.

"Jano, nepoznáváš mě? Ve skautu mi říkali Kočka. Vzpomeň si!"

Ach - Kočka! Jakpak bych si nevzpomněla! Skládaly jsme spolu skautské zkoušky i slib.

"Pojď stranou..vypravuj mi..jistě jsi šťastná. Měla jsi báječnou povahu. Ústupnou, trpělivou, laskavou...A já..nu," pokrčila rameny a zasmála se, oči však zůstaly smutné. "Člověk si zvykne, že nezůstane celý život jedinou láskou svého muže. Máme jedno dítě. Mohli jsme mít tři, ale muž nechtěl. Hloupý pocit, popravil vlastní děti, že? Než jsem se vzpamatovala z obtíží po..po tom, už tu byla náhrada." Mluvila rychle, tlumeně a tékala očima sem tam. "I sem ji propašoval," kývla nenápadně. Viděla jsem otlého muže, nacpaného do večerního obleku a vedle něho typ, který večer oslovuje pány. Ovšem - blond a nalepené řasy.

"Tvůj muž si pokazil vkus," řekla jsem tiše Kočce. Znovu pokrčila rameny.

Tu ke mně přistoupil sluha, drobný a pihovatý. "Paní Wernerová? Pan manžel vám posílá toto cukroví. Prý je máte velmi ráda." Bezmyšlenkovitě jsem vzala talířek a poděkovala.

Kočka na mě zírala s pootevřenými ústy. "Jano..tvůj muž ještě ví, co máš ráda..všímá si tě?!" Zakuckala jsem se kouskem cukroví.

V té chvíli se mezi davem vynořila postava mého muže. Usmál se a mrknul na mě. Usmála jsem se také. Najednou mě zalil pocit horkého vděku. Ví o mně! Myslí na mě! Miluje mě! A já bloumám po domácnosti, všude vidím strašidla rozpadu naší lásky..Ne, naše manželství nešedne, mé oči šednou. Naše manželství zraje. Z vonných květů rostou plody.

"Ano, ano," přerušila jsem rychle Kočku, "jsem velmi šťastná. Můj muž je dobrý člověk... a máme se stejně rádi, jako když jsme se brali. Stejně moc, ale jiným způsobem. Chápeš?" Kočka kývla a já odvrátila hlavu, abych se nemusela dívat do smutných očí. Pak jsem se zastyděla a objala jsem ji pevně, povzbudivě kolem ramen. Vděčné na mě pohlédla a usmála se.



PÁTER VOJTĚCH DANIŠ

člen řádu kongregace Těšitelů z Gethsemane,
slaví tyto dny své osmdesáté narozeniny.

Děkujeme Páteru Vojtěchovi za jeho obětavou práci v českém kostele na Rennwegu, také jako členu výboru ústředí Jednoty sv. Metoděje a obstarávání bohoslužeb na odborech. Páter Vojtěch též vyučoval dlouhá léta jako katecheta na školách »Komenského«.

Do dalších let přejeme Páteru Vojtěchovi mnoho zdraví, stále svěžesti a hojnosti Božího požehnání.

JEDNOTA SV. METODĚJE
SE SVÝMI ODBORY

Děkuji všem známým a členům ORLA, kteří doprovodili mého manžela

KARLA RYBU

na jeho poslední cestě a za projev soustrasti a květinové dary. Dík za vykonání obřadu P. Müllerovi a P. Vojtěchovi za projev nad hrobem. Dík exilové župě ORLA v zahraničí za věnec a projev soustrasti, který přednesl profesor Pojar nad hrobem.

Markéta Rybová
s celou rodinou

V neděli dne 6. listopadu 1988 se dožil osmdesátin člen a dlouholetý duchovní Otec našeho odboru

vld. pan P. VOJTĚCH DANIŠ

Členstvo a výbor mu posílá srdečné blahopřání s díkem za vše co pro náš odbor za ta dlouhá léta vykonal. Do mnoho dalších let mu vyprošujeme Boží požehnání.

IV. odbor Jednoty sv. Metoděje,
Víděň XX.



SOBOTA 17. PROSINCE 1988 20 HODIN

VÁNOČNÍ ÚVAHA

v naší Klubovně 1030 Vídeň, Rennweg 63a

NEDĚLE 8. LEDNA 1989 10 HODIN

v českém kostele 1030 Vídeň, Rennweg 63

SV. PŘIJÍMÁNÍ

pro členstvo a příznivce našeho Odboru.

SOBOTA 21. LEDNA 1989 20 HODIN

MAŠKARNÍ

HUDBA — TANEC — MASKY — BUFET

ve velkém sále 1030 Vídeň, Schützengasse 30.

Výbor
VII. odbor-JSL

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém kostele na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svaté zpovědi vždy před každou bohoslužbou.

Každou **třetí neděli** v měsíci v 10 hodin mládežnická mše svatá s rytmičnými písněmi v českém kostele Vídeň III., Rennweg číslo 63.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.: Každou neděli a každý svátek v 7.45 hod. mše svatá v klášterní kapli ve Fünfhausgasse, Vídeň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 hodin mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby každou neděli a zasvěcený svátek v 8.10 s promluvou u Otců Redemptoristů Vídeň I., Salvatorgasse 12.

KATOLICKÝ KLUB P. Josefa Novotného, 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro: otevřeno **středa a pátek** od 17 do 21.30 hodin, v **neděli** od 9 do 11 hodin. Každý první pátek v měsíci mše svatá v kapli sv. Stanislava od 19 hodin, 1. okres, Kurrentgasse 2.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ II. Cvičení každý čtvrtek od 19 do 21 hodin, Vídeň II. Blumauergasse číslo 21. – Úřední hodiny tamtéž po dobu cvičení.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchsbauergasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna (tamtéž) půjčuje každou první středu v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefonické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičíme každé úterý od 18 do 21 hodin v Zinkgasse číslo 12. – **Mikulášská nadílka** dětí se koná v **sobotu 3. prosince 1988** v klubovně Vídeň XV., Pelzgasse 17. – Začátek v 15.30 hodin.



FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

22. ledna 1989 – LÁSKY PANA VOKA.

Všechna filmová představení se konají v Tabor Kino – 9.30 (neděle).